

MESAJUL ȘI CREDINȚA BAPTISTĂ

aprobat de Convenția Baptistă de Sud și revizuit în Iunie 2000.

Cu aprobarea Convenției Baptiste de Sud, tradusă în limba română pentru Asociația Baptistă Română din SUA și Canada, în anul 2000 Anul Domnului.

I. Scriptura

Sfânta Scriptură a fost scrisă de oameni sub inspirație divină și este revelația lui Dumnezeu către om. Este o visterie desăvârșită de învățătură divină. Autorul ei este Dumnezeu, scopul scrierii ei este salvarea oamenilor, iar conținutul ei este adevărul absolut, neatins de nici un fel de eroare. Ca atare este în totalitate adevărată și vrednică de crezut. Ea ne descoperă principiile după care ne judecă Dumnezeu; și ca atare este și va rămâne până la sfârșitul lumii, adevăratul centru de unitate a Creștinilor, și un standard suprem de verificare al întregului comportament uman, al tuturor crezurilor și opiniilor religioase. Toată Scriptura îl prezintă pe Christos, care este punctul central al revelației divine.

Ex. 24:4; Deut. 4:1-2; 17:19; Ios. 8:34; Ps. 19:7-10; 119:11, 89, 105, 140; Isa. 34:16; 40:8; Ier. 15:16; 36; Mat. 5:17-18; 22:29; Luca 21:33; 24:44-46; Ioan 5:39; 16:13-15; 17:17; Fapte 2:16 etc.; 17:11; Rom. 15:4; 16:25-26; 2 Tim. 3:15-17; Evr. 1:1-2; 4:12; 1 Petru 1:25; 2 Petru 1:19-21

II. Dumnezeu

Există un singur și numai un singur Dumnezeu viu și adevărat. El este o ființă personală, inteligentă, de natură spirituală, Creatorul, Răscumpărătorul, Susținătorul și Conducătorul Universului. Dumnezeu este infinit în sfințenie și desăvârșit în toate atributele Sale. Dumnezeu este atotputernic și atotcunoscător; și în perfecțiunea Sa cunoașterea Lui se răsfrânge peste toate lucrurile din trecut, prezent și viitor incluzând deciziile finale asupra creaturilor Sale libere. Lui îi datorăm cea mai mare dragoste, adorare și supunere. Dumnezeu etern ni se revelează ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cu atribute personale distincte dar fără deosebire în natură, esență sau ființă.

A. Dumnezeu Tatăl.

Dumnezeu Tatăl domnește cu providența Sa protectoare peste tot Universul, peste toate creaturile Sale și peste șuvoiul curgerii istoriei umane, făcând-o să împlinească scopurile harului Său. El este atotputernic, atocunoscător, atotiubitor și atotînțelept. Dumnezeu este un Tată adevărat pentru aceia care au devenit copii ai Lui prin credința în Isus Christos. Atitudinea Lui părintească este îndreptată spre toți oamenii.

Gen. 1:1; 2:7; Ex. 3:14; 6:2-3; 15:11 etc.; 20:1 etc.; Lev. 22:2; Deut. 6:4; 32:6; 1 Cron. 29:10; Ps. 19:1-3; Isa. 43:3, 15; 64:8; Ier. 10:10; 17:13; Mat. 6:9 etc.; 7:11; 23:9; 28:19; Marcu 1:9-11; Ioan 4:24; 5:26; 14:6-13; 17:1-8; Fapte 1:7; Rom. 8:14-15; 1 Cor 8:6; Gal. 4:6; Efes. 4:6; Col. 1:15; 1 Tim. 1:17; Evr. 11:6; 12:9; 1 Petru 1:17; 1 Ioan 5:7

B. Dumnezeu Fiul

Christos este eternul Fiul al lui Dumnezeu. Isus Christos s-a întrupat prin Duhul Sfânt și prin nașterea din fecioara Maria. Isus a revelat și a împlinit în mod desăvârșit voia lui Dumnezeu, luând asupra Lui însuși limitările și prerogativele naturii umane, identificându-se complet cu omenirea, dar rămânând El însuși fără păcat. El S-a supus legii divine și a cinstit-o, iar prin moartea Sa pe cruce a făcut posibilă răscumpărarea omului din păcat. A înviat din

morți în trup glorificat și s-a arătat ucenicilor drept același care a fost cu ei și înainte de răstignirea Sa. S-a înălțat la cer și este acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu, unde stă ca Mijlocitor, părtaș al naturii dumnezeiești și al naturii umane și ca Acela în persoana căruia se realizează împăcarea dintre Dumnezeu și om. Se va întoarce în putere și glorie să judece lumea și să ducă la îndeplinire misiunea Sa răscumpărătoare. Locuiește acum în toți credincioșii ca Domnul lor cel viu și întotdeauna prezent.

Gen. 18:1 etc.; Ps. 2:7 etc.; 110:1 etc.; Isa. 7:14; 53; Mat. 1:18-23; 3:17; 8:29; 11:27; 14:33; 16:16, 27; 17:5; 27; 28:1-6, 19; Marcu 1:1; 3:11; Luca 1:35; 4:41; 22:70; 24:46; Ioan 1:1-18, 29; 10:30,38; 11:25-27; 12:44-50; 14:7-11; 16:15-16, 28; 17:1-5, 21-22; 20:1-20, 28; Fapte 1:9; 2:22-24; 7:55-56; 9:4-5, 20; Rom. 1:3-4; 3:23-26; 5:6-21; 8:1-3, 34; 10:4; 1 Cor 1:30; 2:2; 8:6; 15:1-8, 24-28; 2 Cor 5:19-21; Gal. 4:4-5; Efes. 1:20; 3:11; 4:7-10; Filip. 2:5-11; Col. 1:13-22; 2:9; 1 Tes. 4:14-18; 1 Tim. 2:5-6; 3:16; Tit 2:13-14; Evr. 1:1-3; 4:14-15; 7:14-28; 9:12-15, 24-28; 12:2; 13:8; 1 Petru 2:21-25; 3:22; 1 Ioan 1:7-9; 3:2; 4:14-15; 5:9; 2 Ioan 7-9; Apoc. 1:13-16; 5:9-14; 12:10-11; 13:8; 19:16

C. Dumnezeu Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, în totalitate divin. El a inspirat sfinții din vechime să scrie Scriptura. Prin iluminare, El îi ajută pe oameni să priceapă adevărul. El Îl proslăvește pe Christos. El dovedește lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. El îi cheamă pe oameni la Salvatorul lor, și realizează înnoirea lor prin nașterea din nou. În momentul nașterii din nou, El botează fiecare credincios în Trupul lui Christos. El cultivă caracterul creștinului, îi mângâie pe cei credincioși și le dă daruri spirituale pentru slujirea lui Dumnezeu prin Biserica Lui. El îl pecetluiește pe cel credincios pentru ziua răscumpărării finale. Prezența lui în viața creștinului ne dă certitudinea că Dumnezeu îl va duce pe cel credincios la statura plinătății lui Christos. El învață și împuternicește credinciosul și biserica în lucrarea de închinare, evanghelizare și slujire.

Gen. 1:2; Jud. 14:6; Iov 26:13; Ps. 51:11; 139:7 etc.; Isa. 61:1-3; Joel 2:28-32; Mat. 1:18; 3:16; 4:1; 12:28-32; 28:19; Marcu 1:10, 12; Luca 1:35; 4:1, 18-19; 11:13; 12:12; 24:49; Ioan 4:24; 14:16-17, 26; 15:26; 16:7-14; Fapte 1:8; 2:1-4, 38; 4:31; 5:3; 6:3; 7:55; 8:17, 39; 10:44; 13:2; 15:28; 16:6; 19:1-6; Rom. 8:9-11, 14-16, 26-27; 1 Cor 2:10-14; 3:16; 12:3-11; Gal. 4:6; Efes. 1:13-14; 4:30; 5:18; 1 Tes. 5:19; 1 Tim. 3:16; 4:1; 2 Tim. 1:14; 3:16; Evr. 9:8, 14; 2 Petru 1:21; 1 Ioan 4:13; 5:6-7; Apoc. 1:10; 22:17

III. Omul

Omul a fost creat printr-un act special de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa. El a creat parte bărbătească și parte femeiască ca și coroană a creațiunii Lui. La început omul a fost făcut și înzestrat de Creatorul Său cu libertatea de a alege. Prin alegerea lui liberă omul a păcătuit împotriva lui Dumnezeu și a adus păcatul în rasa umană. Fiind ispitit de Satana omul a călcat porunca lui Dumnezeu și a căzut din starea lui de inocență inițială, ceea ce a face ca urmașii lui să moștenească o natură și un mediu înconjurător înclinate spre păcat și din momentul când sunt capabili de acțiuni morale devin călcători ai poruncilor divine și sunt sub osândă. Numai harul lui Dumnezeu îl poate readuce pe om în sfânta părtășie cu El și-l poate ajuta să-și îndeplinească scopul pentru care l-a creat Dumnezeu. Sanctitatea personalității umane este evidentă din faptul că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa, și din faptul că Christos a murit pentru om; ca atare fiecare om fără deosebire de rasă are în sine demnitate și merită respect și dragoste creștină.

Gen. 1:26-30; 2:5, 7, 18-22; 3; 9:6; Ps. 1; 8:3-6; 32:1-5; 51:5; Isa. 6:5; Ier. 17:5; Mat. 16:26; Fapte 17:26-31; Rom. 1:19-32; 3:10-18, 23; 5:6, 12, 19; 6:6; 7:14-25; 8:14-18, 29; 1 Cor 1:21-31; 15:19, 21-22; Efes. 2:1-22; Col. 1:21-22; 3:9-11

IV. Mântuirea

Mântuirea implică răscumpărarea deplină a omului și este oferită fără plată tuturor aceluia care-L acceptă pe Isus Christos ca Domn și Mântuitor, pe Cel care a obținut prin sângele Lui răscumpărarea celui credincios. În sensul ei deplină mântuirea include nașterea din nou, sfințirea și glorificarea. Nu este altă cale de mântuire decât prin credința personală în Isus Christos ca Domn.

- A. Regenerarea, sau nașterea din nou, este o lucrare a harului lui Dumnezeu prin care credincioșii devin creaturi noi în Isus Christos. Ea este o schimbare a inimii produsă de Duhul Sfânt prin convingerea de păcat, la care cel păcătos răspunde prin pocăință față de Dumnezeu și prin credință în Domnul Isus Christos. Pocăința și credința sunt nedespărțite ca experiențe ale harului. Pocăința este întoarcerea sinceră de la păcat spre Dumnezeu. Credința este primirea lui Isus Christos și predarea întregii personalități Lui, ca Domn și Mântuitor.
- B. Justificarea este harul achitării depline a credinciosului, bazată pe imputarea neprihănirii lui Christos asupra tuturor păcătoșilor care se pocăiesc și cred în Christos. Justificarea îl plasează pe cel credincios într-o relație de pace și de bunăvoință din partea lui Dumnezeu.
- C. Sfințirea este experiența prin care, începând cu momentul nașterii din nou, credinciosul este pus de-o parte pentru scopurile lui Dumnezeu și crește spre maturitate morală și spirituală prin prezența și puterea Duhului Sfânt care locuiește în el. Creșterea în har trebuie să continue pe toată durata vieții celui născut din nou.
- D. Glorificarea este punctul culminant al mântuirii, starea finală binecuvântată și permanentă a celui răscumpărat.

Gen. 3:15; Ex. 3:14-17; 6:2-8; Mat. 1:21; 4:17; 16:21-26; 27:22 to 28:6; Luca 1:68-69; 2:28-32; Ioan 1:11-14, 29; 3:3-21, 36; 5:24; 10:9, 28-29; 15:1-16; 17:17; Fapte 2:21; 4:12; 15:11; 16:30-31; 17:30-31; 20:32; Rom. 1:16-18; 2:4; 3:23-25; 4:3 etc.; 5:8-10; 6:1-23; 8:1-18, 29-39; 10:9-10, 13; 13:11-14; 1 Cor 1:18, 30; 6:19-20; 15:10; 2 Cor 5:17-20; Gal. 2:20; 3:13; 5:22-25; 6:15; Efes. 1:7; 2:8-22; 4:11-16; Filip. 2:12-13; Col. 1:9-22; 3:1 etc.; 1 Tes. 5:23-24; 2 Tim. 1:12; Tit 2:11-14; Evr. 2:1-3; 5:8-9; 9:24-28; 11:1 - 12:8, 14; Iacov 2:14-26; 1 Petru 1:2-23; 1 Ioan 1:6 to 2:11; Apoc. 3:20; 21:1 to 22:5.

V. Păstrarea sfinților în har

Alegerea este scopul măreț al lui Dumnezeu, în conformitate cu care El înnoiește, îndreptățește, sfințește și duce păcătoșii în glorie. Este în plină concordanță cu voința liberă a omului și cuprinde tot ceea ce este necesar pentru viață. Este prezentarea glorioasă a bunătății suverane a lui Dumnezeu și este înțelepciune infinită, sfântă și neschimbată. Exclue mândria și promovează smerenia.

Toți adevărații credincioși rabdă până la sfârșit. Cei pe care Dumnezeu i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său. E posibil ca și credincioșii să cadă în păcat datorită neglijenței și ispitelor, întristând Duhul Sfânt, subrezind harul și mângâierea lor, aducând rușine cauzei lui Christos și disciplină asupra lor însăși, dar ei pot fi ridicați de puterea lui Dumnezeu prin credință spre mântuire.

Gen. 12:1-3; Ex. 19:5-8; 1 Sam. 8:4-7, 19-22; Isa. 5:1-7; Ier. 31:31 etc.; Mat. 16:18-19; 21:28-45; 24:22, 31; 25:34; Luca 1:68-79; 2:29-32; 19:41-44; 24:44-48; Ioan 1:12-14; 3:16; 5:24; 6:44-45, 65; 10:27-29; 15:16; 17:6, 12, 17-18; Fapte 20:32; Rom. 5:9-10; 8:28-39; 10:12-15; 11:5-7, 26-36; 1 Cor 1:1-2; 15:24-28; Efes. 1:4-23; 2:1-10; 3:1-11; Col. 1:12-14; 2 Tes. 2:13-14; 2 Tim. 1:12; 2:10, 19; Evr. 11:39 - 12:2; 1 Petru 1:2-5, 13; 2:4-10; 1 Ioan 1:7-9; 2:19; 3:2

VI. Biserica

O biserică nou-testamentală a Domnului Isus Christos este un grup local, autonom de credincioși botezați care sunt asociați prin legământ în credința și părtășia Evangheliei, care practică cele două simboluri ale lui Christos (cina și botezul), care sunt dedicați învățaturii Sale, care folosesc darurile, drepturile și privilegiile investite în ei de Cuvântul Său și care caută să răspândească Evanghelia până la marginile pământului. Fiecare biserică locală acționează în proces democratic sub conducerea lui Isus Christos. Într-o astfel de adunare fiecare membru este responsabil și gata să dea socoteală lui Christos ca Domn. Poziții oficiale recomandate de Scriptură sunt păstorii și diaconii. Atât bărbații cât și femeile au daruri în slujirea bisericii, dar slujba de păstor este limitată la bărbați conform Scripturii.

Noul Testament vorbește deasemenea despre Biserică ca și trup al lui Christos care-i include pe toți răscumpărații din toate timpurile, credincioșii din toate triburile, limbile, popoarele și națiunile.

Mat. 16:15-19; 18:15-20; Fapte 2:41-42, 47; 5:11-14; 6:3-6; 13:1-3; 14:23, 27; 15:1-30; 16:5; 20:28; Rom. 1:7; 1 Cor 1:2; 3:16; 5:4-5; 7:17; 9:13-14; 12; Efes. 1:22-23; 2:19-22; 3:8-11, 21; 5:22-32; Filip. 1:1; Col. 1:18; 1 Tim. 3:1-15; 4:14; 1 Petru 5:1-4; Apoc. 2-3; 21:2-3

VII. Botezul și Cina Domnului

Botezul creștin este cufundarea celui credincios în apă în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. El este un act al ascultării, simbolizând credința într-un Mântuitor crucificat, îngropat și înviat, moartea credinciosului față de păcat, îngroparea firii vechi și învierea la o viață nouă în Isus Christos. Botezul este o mărturie despre credința în învierea finală a celor morți. Fiind o practică bisericească, botezul este o condiție obligatorie pentru a intra în dreptul de membru al bisericii și pentru participarea la Cina Domnului.

Cina Domnului este un act simbolic de ascultare prin care membrii bisericii, prin împărtășirea cu pâinea și rodul viței, comemorează moartea Răscumpărătorului lor și anticipează cea de a doua Lui venire.

Mat. 3:13-17; 26:26-30; 28:19-20; Marcu 1:9-11; 14:22-26; Luca 3:21-22; 22:19-20; Ioan 3:23; Fapte 2:41-42; 8:35-39; 16:30-33; Fapte 20:7; Rom. 6:3-5; 1 Cor 10:16, 21; 11:23-29; Col. 2:12

VIII. Ziua Domnului

Prima zi din săptămână este Ziua Domnului. Ea este o instituire creștină care trebuie respectată în mod regulat. Ea comemorează învierea lui Christos dintre cei morți și trebuie pusă deoparte pentru devoțiune spirituală și închinare, atât în public, cât și în particular. Ziua Domnului trebuie sărbătorită conștient sub călăuzirea lui Isus Christos.

Ex. 20:8-11; Mat. 12:1-12; 28:1 etc.; Marcu 2:27-28; 16:1-7; Luca 24:1-3, 33-36; Ioan 4:21-24; 20:1, 19-28; Fapte 20:7; 1 Cor 16:1-2; Col. 2:16; 3:16; Apoc. 1:10

IX. Împărăția lui Dumnezeu

Împărăția lui Dumnezeu include două aspecte: în general, suveranitatea Lui peste tot Universul, și, în particular, suveranitatea Lui peste toți cei care, de bună voie, Îl recunosc pe El ca și Împărat al lor. În sens restrâns, Împărăția este teritoriul spiritual al mântuirii, în care oamenii intră prin încredere și devotament copilăresc față de Isus Christos. Creștinii trebuie să se roage și să lucreze pentru ca să vină Împărăția și să se facă voia lui Dumnezeu pe tot pământul. În forma ei plenară, Împărăția va fi instaurată la sfârșitul veacului, la revenirea lui Isus Christos.

Gen. 1:1; Isa. 9:6-7; Ier. 23:5-6; Mat. 3:2; 4:8-10, 23; 12:25-28; 13:1-52; 25:31-46; 26:29; Marcu 1:14-15; 9:1; Luca 4:43; 8:1; 9:2; 12:31-32; 17:20-21; 23:42; Ioan 3:3; 18:36; Fapte

1:6-7; 17:22-31; Rom. 5:17; 8:19; 1 Cor 15:24-28; Col. 1:13; Evr. 11:10, 16; 12:28; 1 Petru 2:4-10; 4:13; Apoc. 1:6, 9; 5:10; 11:15; 21-22

X. Vremurile din urmă

Dumnezeu la timpul hotărât de El, și pe căile hotărâte de El, va aduce în curând sfârșitul lumii. Domnul Isus va veni pe nori, și orice ochi Îl va vedea și cei ce L-au străpuns. Morții vor învia; și Christos va judeca toți oamenii după dreptate. Cei păcătoși vor fi aruncați în Iad, locul de pedeapsă veșnică. Neprihăniții înviați în trupuri de slavă vor fi răsplătiți și vor locui pe vecie în Cer cu Domnul.

Isa. 2:4; 11:9; Mat. 16:27; 18:8-9; 19:28; 24:27, 30, 36, 44; 25:31-46; 26:64; Marcu 8:38; 9:43-48; Luca 12:40, 48; 16:19-26; 17:22-37; 21:27-28; Ioan 14:1-3; Fapte 1:11; 17:31; Rom. 14:10; 1 Cor 4:5; 15:24-28, 35-58; 2 Cor 5:10; Filip. 3:20-21; Col. 1:5; 3:4; 1 Tes. 4:14-18; 5:1 etc.; 2 Tes. 1:7 etc.; 2; 1 Tim. 6:14; 2 Tim. 4:1, 8; Tit 2:13; Evr. 9:27-28; Iacov 5:8; 2 Petru 3:7 etc.; 1 Ioan 2:28; 3:2; Iuda 14; Apoc. 1:18; 3:11; 20:1 - 22:13

XI. Evangheliism și Misiune

Este datoria și privilegiul fiecărui urmaș al lui Christos și a fiecărei biserici a lui Isus Christos de a merge să facă ucenici din toate neamurile. Renașterea spirituală prin Duhul Sfânt înseamnă și dobândirea dragostei pentru alții. Efortul misionar colectiv este deci rezultatul manifestării nașterii din nou și este poruncit în repetate rânduri în învățăturile lui Christos. Domnul Isus Christos a poruncit predicarea Evangheliei la toate națiunile. Este de datoria fiecărui copil al lui Dumnezeu să stăruiască continuu în câștigarea celor pierduți pentru Christos, atât prin vorbe și fapte, cât și prin orice alte metode în armonie cu Evanghelia lui Christos.

Gen. 12:1-3; Ex. 19:5-6; Isa. 6:1-8; Mat. 9:37-38; 10:5-15; 13:18-30, 37-43; 16:19; 22:9-10; 24:14; 28:18-20; Luca 10:1-18; 24:46-53; Ioan 14:11-12; 15:7-8, 16; 17:15; 20:21; Fapte 1:8; 2; 8:26-40; 10:42-48; 13:2-3; Rom. 10:13-15; Efes. 3:1-11; 1 Tes. 1:8; 2 Tim. 4:5; Evr. 2:1-3; 11:39 to 12:2; 1 Petru 2:4-10; Apoc. 22:17

XII. Școlarizarea

Creștinismul este credința iluminării și inteligenței. În Isus Christos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoașterii. Ca atare învățarea este partea moștenirii noastre creștine. Nașterea din nou deschide toate facultățile minții și creează o foame după cunoaștere. Ca urmare, scopul școlarizării în Împărăția lui Christos este asociat cu activitățile misionare și de caritate și este finanțat prin suportul liber consimțit al bisericilor. Un sistem școlar creștin adecvat este necesar în împlinirea programului de maturizare spirituală pentru poporul lui Christos.

În educația creștină ar trebui să existe un echilibru sănătos între libertatea academică și responsabilitatea academică. În orice relație ordonată a vieții umane libertatea este totdeauna limitată, niciodată absolută. Libertatea unui profesor care activează în școlile, colegiile și seminariile creștine este limitată de supunerea față de suveranitatea lui Isus Christos, de caracterul autoritar al Scripturii și de scopul distinct pentru care există școlile creștine.

Deut. 4:1, 5, 9, 14; 6:1-10; 31:12-13; Neem. 8:1-8; Iov 28:28; Ps. 19:7 etc.; 119:11; Prov. 3:13 etc.; 4:1-10; 8:1-7, 11; 15:14; Ecl. 7:19; Mat. 5:2; 7:24 etc.; 28:19-20; Luca 2:40; 1 Cor 1:18-31; Efes. 4:11-16; Filip. 4:8; Col. 2:3, 8-9; 1 Tim. 1:3-7; 2 Tim. 2:15; 3:14-17; Evr. 5:12 to 6:3; Iacov 1:5; 3:17

XIII. Dărnicia

Dumnezeu este sursa tuturor binecuvântărilor temporare și spirituale; tot ce avem și tot ce suntem îi datorăm Lui. În administrarea posesiunilor lor, creștinii au o îndatorire de ordin

spiritual, o chemare sfântă prevăzută în Evanghelie și o preocupare dictată de natura slujirii lor în lume. Ei sunt deci sub obligația de a-L servi pe Dumnezeu cu timpul lor, cu talentele lor și cu tot ce au din punct de vedere material. Creștinii trebuie să recunoască faptul că toate acestea le sunt încredințate pentru a fi folosite spre gloria lui Dumnezeu și spre ajutorarea altora. În conformitate cu Scriptura, creștinii trebuie să dăruiască din ceea ce au, cu bucurie, în mod regulat, sistematic, proporțional cu venitul lor și de bună voie pentru înaintarea cauzei Răscumpărătorului pe pământ.

Gen. 14:20; Lev. 27:30-32; Deut. 8:18; Mal. 3:8-12; Mat. 6:1-4, 19-21; 19:21; 23:23; 25:14-29; Luca 12:16-21,42; 16:1-13; Fapte 2:44-47; 5:1-11; 17:24-25; 20:35; Rom. 6:6-22; 12:1-2; 1 Cor 4:1-2; 6:19-20; 12; 16:1-4; 2 Cor 8-9; 12:15; Filip. 4:10-19; 1 Petru 1:18-19

XIV. Cooperarea

În măsura în care realitatea o cere, poporul lui Christos trebuie să se organizeze în asociații și convenții pentru cooperare la cel mai înalt nivel în atingerea scopului măreț al Împărăției lui Dumnezeu. Astfel de organizații nu au însă nici o autoritate unele asupra altora sau asupra bisericilor locale. Ele au un caracter voluntar și cu scop consultativ și sunt destinate să stimuleze, să combine și să direcționeze în cel mai efektiv mod energiile poporului creștin. Membrii bisericilor nou testamentale trebuie să coopereze unii cu alții pentru înaintarea lucrărilor misionare, de educație și de binefacere care duc la extinderea Împărăției lui Christos. În sens nou testamental, unitatea creștină este definită drept o armonizare spirituală și o cooperare voluntară a diferitelor grupe din poporul creștin care urmăresc împlinirea unor scopuri comune. Cooperarea este de dorit și justificată chiar și între diferite denominații creștine, atunci când scopul urmărit este el însuși justificat și când această cooperare nu implică o încălcare a conștiinței sau un compromis al loialității față de Christos și față de Cuvântul Său așa cum este el revelat în Noul Testament.

Ex. 17:12; 18:17 etc.; Jud. 7:21; Ezra 1:3-4; 2:68-69; 5:14-15; Neem. 4; 8:1-5; Mat. 10:5-15; 20:1-16; 22:1-10; 28:19-20; Marcu 2:3; Luca 10:1 etc. Fapte 1:13-14; 2:1 etc.; 4:31-37; 13:2-3; 15:1-35; 1 Cor 1:10-17; 3:5-15; 12; 2 Cor 8-9; Gal. 1:6-10; Efes. 4:1-16; Filip. 1:15-18

XV. Creștinul și Ordinea Socială

Toți creștinii sunt obligați să caute să instaureze autoritatea supremă a voii lui Christos atât în viața personală, cât și în viața socială. Mijloacele și metodele folosite pentru îmbunătățirea societății și pentru instaurarea bunelor moravuri între oameni pot fi de un ajutor real și permanent numai când sunt înrădăcinate în renașterea individului prin harul acordat de Dumnezeu în Isus Christos. În Duhul lui Christos, creștinul trebuie să se opună rasismului, să confrunte orice formă de lăcomie, egoism, viciu și imoralitate incluzând adulterul, homosexualitatea și pornografia. El trebuie să lucreze ca să aibă ce să dea orfanilor, nevoiașilor, năpăstuiților, bătrânilor, săracilor și celor bolnavi. Noi ar trebuie să ne spunem cuvântul în favoarea copiilor nenăscuți și să acționăm pentru sanctitatea vieții umane de la concepție până la naștere naturală. Fiecare creștin trebuie să caute să aducă economia, guvernul și societatea ca un tot unitar sub balanța principiilor dreptății, adevărului și dragostei frățești. Pentru promovarea acestor scopuri, creștinii trebuie să fie gata să colaboreze cu toți oamenii de bine, suportând orice cauză bună, fiind întotdeauna gata să acționeze în spiritul dragostei, dar fără a compromite loialitatea pentru Christos și pentru adevărul Său.

Ex. 20:3-17; Lev. 6:2-5; Deut. 10:12; 27:17; Ps. 101:5; Mic. 6:8; Zah. 8:16; Mat. 5:13-16, 43-48; 22:36-40; 25:35; Marcu 1:29-34; 2:3 etc.; 10:21; Luca 4:18-21; 10:27-37; 20:25; Ioan 15:12; 17:15; Rom. 12:14; 1 Cor 5:9-10; 6:1-7; 7:20-24; 10:23 to 11:1; Gal. 3:26-28; Efes. 6:5-9; Col. 3:12-17; 1 Tes. 3:12; Filimon; Iacov 1:27; 2:8

XVI. Pacea și Războiul

Este de datoria creștinilor să caute pacea cu toți oamenii pe principiile dreptății. În conformitate cu spiritul și învățătura lui Christos, ei trebuie să facă tot ce atârnă de ei ca să pună capăt războiului.

Adevăratul remediu pentru duhul războinic este Evanghelia Domnului nostru. Cea mai imperioasă nevoie a lumii este aceea de a accepta învățătura Lui în toate problemele dintre oameni și națiuni, și aceea de a aplica practic Legea Lui bazată pe iubire. Poporul creștin de pe tot pământul trebuie să se roage pentru instaurarea împărăției Regelui păcii.

Isa. 2:4; Mat. 5:9, 38-48; 6:33; 26:52; Luca 22:36, 38; Rom. 12:18-19; 13:1-7; 14:19; Evr. 12:14; Iacov 4:1-2

XVII. Libertatea religioasă

Dumnezeu singur este Stăpânul conștiinței, iar El o vrea eliberată de robia oricărui învățături și porunci omenești care sunt împotriva Cuvântului Său și nu-L reprezintă. Biserica și Statul trebuie să fie separate. Statul datorează fiecărei biserici protecție și garantarea deplinei libertăți de a persevera în împlinirea scopurilor ei spirituale. În garantarea libertății religioase, Statul nu trebuie să favorizeze diferențiat nici un fel de grup eclesial sau denominațional. Pentru că stăpânirile civile sunt rânduite de Dumnezeu, este de datoria creștinilor să le fie supuse în toate lucrurile care nu sunt contrare cu voința Lui revelată. Biserica n-are voie să recurgă la ajutor din partea Statului pentru împlinirea lucrării ei. Evanghelia lui Christos prevede că împlinirea scopurilor ei să fie făcută exclusiv prin resurse aflate în perimetrul strict al Bisericii. Statul nu are dreptul să penalizeze pe cineva pentru opiniile sale religioase, orice formă ar lua acestea. Statul nu are dreptul să impună taxe pentru suportul oricărei forme de religie. Idealul creștin este “O biserică liberă într-un stat liber”, iar aceasta implică dreptul tuturor oamenilor de a avea acces liber și nestânjenit la Dumnezeu, precum și dreptul de a formula și de a propaga opinii în sfera religioasă fără nici un amestec din partea puterii civile.

Gen. 1:27; 2:7; Mat. 6:6-7, 24; 16:26; 22:21; Ioan 8:36; Fapte 4:19-20; Rom. 6:1-2; 13:1-7; Gal. 5:1, 13; Filip. 3:20; 1 Tim. 2:1-2; Iacov 4:12; 1 Petru 2:12-17; 3:11-17; 4:12-19

XVIII. Familia

Dumnezeu a orânduit familia ca și instituția de temelie a societății. Ea este compusă din persoane înrudite unele cu altele prin căsătorie, sânge sau adopțiune. Căsătoria este legământul stabilit între un bărbat și o femeie care se leagă să rămână împreună pe toată durata vieții. Căsătoria este un dar unic prin care Dumnezeu realizează câteva scopuri: ilustrează unirea dintre Christos și Biserica Sa, pune la dispoziția bărbatului căsătorit și a femeii căsătorite un cadru pentru relațiile de intimitate în care aceștia își împlinesc trăirile sexuale în conformitate cu standardele biblice și perpetuează rasa umană.

Bărbatul și nevasta au o valoare egală înaintea lui Dumnezeu, fiind creați amândoi după chipul și asemănarea Lui. Relațiile de căsătorie ilustrează felul în care se poartă Dumnezeu cu poporul Său. Bărbatul trebuie să-și iubească nevasta după cum și Christos și-a iubit Biserica. Dumnezeu i-a dat bărbatului responsabilitatea să hrănească, să păzească și să conducă familia lui. Nevasta trebuie să se supună de bună voie autorității bărbatului care o slujește din dragoste, după cum și Biserica este supusă de bună voie lui Christos, Capul ei. Creată ca și bărbatul după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, nevasta este egală cu el înaintea lui Dumnezeu și a primit din partea lui Dumnezeu responsabilitatea de a-și respecta bărbatul, de a-l sluji ca un ajutor potrivit în administrarea casei și în formarea noii generații.

Copiii, din momentul concepției, sunt o binecuvântare și o moștenire de la Domnul. Părinții trebuie să arate copiilor prin viața lor modelul lui Dumnezeu pentru viața de căsnicie. Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor valori morale și spirituale și să-i determine, prin exemplul personal consistent și prin disciplina dragostei să facă decizii bazate pe adevărul biblic. Copiii trebuie să-și cinstească părinții și să le fie supuși.

Gen. 1:26-28; 2:18-25; 3:1-20; Ex. 20:12; Deut. 6:4-9; Ios. 24:15; 1 Sam. 1:26-28; Ps. 78:1-8; 127; 128; 139:13-16; Prov. 1:8; 5:15-20; 6:20-22; 12:4; 13:24; 14:1; 17:6; 18:22; 22:6,15; 23:13-14; 24:3; 29:15,17; 31:10-31; Ecl. 4:9-12; 9:9; Mal. 2:14-16; Mat. 5:31-32; 18:2-5; 19:3-9; Marcu 10:6-12; Rom. 1:18-32; 1 Cor 7:1-16; Efes. 5:21-33; 6:1-4; Col. 3:18-21; 1 Tim. 5:14; 2 Tim 1:3-5; Tit 2:3-5; Evr. 13:4; 1 Pet. 3:1-7.